

nedsat, og at det derfor er den naturligste og den med mindst Besvær for alle Parter forbundne Ordning, at Anstaltsplejen med Hensyn til Betalingen betragtes som en Enhed i alle Tilfælde, uden Hensyn til, hvorvidt Udgiften for den enkelte aandssvage bliver noget større eller mindre.

Det skønnes ikke rettere end, at der maa gives denne Betragtning af Sagen Medhold, og at den Indvending, at derved nogle aandssvage komme til at betale for andre, er uden videre Vægt. Det maa erindres, at det kun er et meget ringe Antal ikke trængende aandssvage, for hvilke hele Betalingen udredes af private, og at de allerfleste af de trængende, for hvilke Staten betaler det halve, faa den anden Halvdel tilskudt af Amterne og Kommunerne. Ved at sætte Betalingen i Forhold til den virkelige Udgift, altsaa forhøje den for Skoleeleverne, vilde man vistnok altfor meget modvirke Anbringelsen af de udviklingsdygtige aandssvage, som der af naturlige Grunde er ringere Tilbøjelighed til at sende bort fra Hjemmene, uagtet saadanne Individuer have størst Krav paa en omsigtsfuld Behandling. Der kan i Virkeligheden heller ikke erkendes at være noget ubilligt i, at Anstalterne opnaa noget Overskud paa deres Asylpladser, som ere til saa stor direkte Nytte for Befolkningen, naar dette Overskud kommer andre Sider af deres Virksomhed til gode. Med Hensyn til de saakaldte arbejdsføre aandssvage har man modtaget Oplysninger fra Anstalterne, som godtgøre, at det kun er ved en meget liberal Opfattelse af Begrebet Arbejdsevne, at det er muligt at faa de beregnede Pladser i denne Afdeling belagte. Det er saaledes oplyst af Overlægen paa Ebberødgaard, at af de 240 Arbejdsalumni, som der findes, kunne for Tiden kun 93 betegnes som egentlig arbejdsføre, nemlig saaledes, at Værdien af deres Arbejde giver nogenlunde Erstatning for det lavere Kontingent, og at ikke mindre end 59 ere ligefrem ubrugelige. Baade fra denne Side og af Professor Keller er det fremhævet med stor Bestemthed, at Kvaliteten af de arbejdsføre aandssvage er bleven ringere Aar for Aar, hvortil Grunden maa antages at ligge dels i, at Udviklingen af den kontrollerede Familiepleje, som foran er omtalt, gør det muligt at anbringe de mest arbejdsføre udenfor Anstalterne, dels deri, at Anstalterne paa Grund af Pladsmangel i Asylerne beholde mange i Arbejdsafdelingen, som under andre Forhold burde flyttes til Asylet, endelig ogsaa deri, at der hos Befolkningen

er en voksende Tilbøjelighed til at benytte Asylerne og til Gengæld beholde de højere staaende aandssvage i Hjemmet. Den førstnævnte Omstændighed viser, at det er et Fremskridt i Behandlingen af de aandssvage, nemlig den billigere Anbringelse af disse, som har medvirket til at forrykke det engang planlagte Forhold mellem Anstalternes Asyl- og Arbejdspladser.

Af alle de her anførte Grunde foreslaar man den særegne Takst for Arbejdsalumniene ophævet, dog saaledes, at Betalingen ikke forhøjes for de allerede optagne. Ved dette Forbehold er der taget det størst mulige Hensyn til de paagældende Kommuner og private, og som Følge heraf vil Betalingsforhøjelsen først i Løbet af en længere Aarrække faa nogen betydelig Indflydelse paa Stiftelsernes Økonomi. Spørgsmaalet om Fastsættelsen af Fælleskontingentet bør formentlig ikke afgøres een Gang for alle ved Lov, men overlades til Ministeriets Afgørelse paa Grundlag af den økonomiske Situation, som denne til enhver Tid foreligger. Man har kun anset det for rigtigt at fastsætte et Maksimumsbeløb af 600 Kr., altsaa i Overensstemmelse med det lovhjemlede Kontingent til Karens Minde og den nuværende Betalingssats for Fler-tallet af de aandssvage. Af Hensyn til de øvrige her trufne Bestemmelser vil det være nødvendigt straks at normere en saadan højeste Betaling for alle nye Alumni, idet Indførelsen af en lavere Fælles-takst, eksempelvis med det af Revisoren foreslaaede Beløb 580 Kr., enten maatte træde i Kraft for samtlige nuværende Alumni eller indskrænkes alene til de nye, saaledes at Anstalterne vedblev at oppebære den højere Betaling, for saa vidt denne en Gang var betinget. En Betalingsnedsættelse paa 20 Kr. for de nuværende ca. 1000 Skole- og Asylalumni vilde medføre en aarlig Indtægtsnedgang af ca. 20,000 Kr., som Anstalterne ganske ere ude af Stand til at bære, og paa den anden Side vilde Indførelsen af en ny Sats udelukkende for nye Alumni formentlig medføre altfor komplicerede Betalingsforhold uden foreløbig at skaffe nogen nævneværdig Lettelse for Kommunerne. Idet man som foran nævnt har søgt at tage alt tilbørligt Hensyn til disse, finder man det paa den anden Side uforeneligt med Anstalternes Tary og derigennem med Statens Krav til Aandssvagevæsenet at sætte Fælleskontingentet lavere end her foreslaaet, saa længe der ikke ved Afgang af de lavere betalende Alumni